

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr 8970 van 19 maart 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van haar X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 12 november 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN en van attaché B. COLMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 8 juli 1998 het Rijk binnen en diende op 26 juli 2007 een tweede asielaanvraag in. Op 24 oktober 2007 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
- 1.1. Het asielrelaas kan als volgt weergegeven worden: *“U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Baydhabo en te behoren tot de minderheidsclan Ashraf. U arriveerde in België samen met uw schoonbroer, uw zus X en uw zus X. Op 9 juli 1998 diende u een eerste asielaanvraag in, die door de Dienst Vreemdelingenzaken ontvankelijk werd verklaard op 10 december 1998. Niettegenstaande de Dienst Vreemdelingenzaken uw asielaanvraag op 10 december 1998 ontvankelijk verklaarde besliste het Commissariaat-generaal dd. 19 maart 2001 over te gaan tot een weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het bedrieglijk karakter van uw verklaringen. Op 3 april 2001 diende u een beroep in bij de Vaste*

Beroepscommissie voor Vluchtelingen alwaar dd. 13 juli 2001 de beslissing van het Commissariaat-generaal bevestigd werd. U keerde niet naar uw land van herkomst terug. Op 26 juli 2007 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 26 juli 2007) en het Commissariaat-generaal (dd. 9 oktober 2007) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag volgend document neer: een geboortecertificaat op naam van X dat uitgegeven werd te Mogadishu dd. 1 januari 1980."

Ten gronde.

2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).
3. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 47 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie, schending van de principes van het EU procesrecht.
 - 3.1. Verzoeker toont niet aan dat het noodzakelijk is om een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen over de kwesties die hij aanhaalt. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat, zelfs indien de wetsartikels en beginselen die in het eerste middel worden behandeld, van toepassing zouden zijn op de manier zoals verzoeker betoogt, dit tot een ander besluit zou kunnen leiden in onderhavige zaak.
 - 3.1.1. Verzoeker maakt, gelet op het gegeven dat hij zijn nationaliteit niet aannemelijk maakt, immers niet aannemelijk waarom het in onderhavige zaak van belang zou zijn om de in het verzoekschrift betoogde onderzoeksbevoegdheid te hebben. Bovendien is het, gelet op deze redenen, irrelevant dat verzoeker geen geactualiseerde memorie/conclusie zou kunnen neerleggen. Verzoeker stelt bovendien ten onrechte dat er geen nieuwe stukken meer kunnen worden neergelegd. Verzoeker is van oordeel dat de volle rechtsmacht, niet vol, niet uitgebreid genoeg is. Zelfs indien dit zo zou zijn, dient er in casu vastgesteld te worden dat er hierdoor niet anderszins besloten zou worden, daar er uit de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen genomen in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag duidelijk blijkt dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig en ongegrond zijn en zijn beweerde Somalische nationaliteit niet aannemelijk is.
 - 3.2. Verzoekers betoog omtrent de "bestuurlijke feitenvaststelling" (verzoekschrift pagina 6) dient in onderhavige zaak in het licht van het gezag van gewijsde te worden overwogen, waaraan het verzoekschrift trouwens voorbij gaat. In onderhavige zaak heeft de Raad zich niet gebaseerd op de vaststellingen van een bestuur, maar van een rechterlijke instantie (namelijk de eerste weigeringsbeslissing van de Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen VB/01-0395/W7176), waarvan de procesvoering de toetsing van verzoekers opvattingen over de volheid van rechtsmacht zou kunnen doorstaan.

- 3.3. Bovendien, mocht de Raad twijfels zou hebben over verzoekers nationaliteit of andere essentiële punten van het asielrelaas, kan de bestreden beslissing vernietigd worden om bijkomend onderzoek te vorderen, doch dit is in casu niet nuttig. Verzoeker toont bovendien niet aan welk bijkomend onderzoek wat betreft de nationaliteit, gevoerd zou dienen te worden.
- 3.4. Het eerste middel is niet gegrond.
4. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht van 62 van de Vreemdelingenwet, en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991; de schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; en de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen; en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.
5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker stelt dat haar asielrelaas wel als geloofwaardig en oprecht moet worden beschouwd en zij bijgevolg de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.
- 5.1. Verzoeker legt een Somalisch geboortecertificaat neer uitgereikt te Mogadishu op 1 januari 1980 op naam van X en meent dat hierdoor zijn identiteit en nationaliteit vaststaat. Verzoeker meent tevens dat de eerste asielaanvraag onterecht zijn nationaliteit bedrieglijk achtte omdat de onwetendheden te wijten waren aan het feit dat verzoeker "*binnenshuis leefde*".
- 5.2. De Raad is niet bevoegd om de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag te herbeoordelen in beroep, daar deze beslissing dient aangevochten te worden met de in de Belgische wetgeving bepaalde beroepsmiddelen. Er kan bij deze worden vastgesteld dat verzoeker het niet nuttig achtte een cassatieberoep bij de Raad van State in te stellen. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten.
- 5.3. Verweerder benadrukt terecht dat de eerste asielaanvraag van verzoeker op 13 juni 2001 door de Vaste Beroepscommissie werd afgesloten met een weigering van de hoedanigheid van vluchteling (VB/01-0396/W7102). De motieven van de weigeringsbeslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen kunnen geenszins nog worden betwist en de erin vastgestelde bedrieglijkheid staat aldus vast. Bij de eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat verzoeker zijn identiteit en Somalische nationaliteit niet aantoonde noch aannemelijk maakte (VB/01-0395/W7176).
- 5.4. Verzoekers bewering in het verzoekschrift dat hij in Somalië niet veel tijd buitenshuis doorbracht wordt niet geobjectiveerd en is minstens merkwaardig in een land met een nomadencultuur, waar alle sociale activiteiten buiten afspelen. Dit klemt te meer nu verzoeker ook voor de oorlog in Mogadishu zou gewoond hebben toen er geen redenen waren verontrust te zijn voor de veiligheid en hij aldus buitenhuis kwam onder meer om naar de koranschool te gaan.
- 5.5. Documenten neergelegd in een asielprocedure moeten ondersteund worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, dit is in casu niet het geval. De Vaste Beroepscommissie besliste reeds dat verzoeker zijn beweringen afkomstig te zijn uit

Somalië niet kon aantonen. Verzoeker kon niet aannemelijk maken dat hij afkomstig was uit Mogasishu noch dat hij van 1991 tot 1998 in Baydhabo had gewoond en stelde vast dat verzoeker evenmin de Asharaf clan waartoe hij beweert te behoren, niet kan situeren en correct benoemen (VB/01-0395/W7176 van 13 juni 2001). Verzoeker meent dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw vragen had moeten stellen over zijn land maar geeft niet aan waarom dit nuttig kan zijn nu hij ondertussen reeds negen jaar in België is en alle mogelijke details kon instuderen. Bovendien volstaat het niet om een nota van de UNHCR over de bewijslast te citeren nu verzoeker niet aantoont dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet over de nodige objectieve kennis zou beschikken en hij niet aantoont welke relevante feiten zouden ontbreken die mogelijk tot een andere conclusie zou leiden. Verzoeker toont aldus noch zijn etnische afkomst aan, noch zijn herkomst uit Mogadishu, noch zijn verblijf in Baydhabo, noch zijn nationaliteit.

- 5.6. Verzoeker erkent de foute datavermelding op zijn geboortecertificaat maar meent dat dit geen afbreuk kan doen aan de authenticiteit van het document en stelt dat schrijffouten geen uitzondering zijn op Engelstalige officiële documenten in Somalië. Door deze zaak en meer specifiek het neergelegde document niet dieper te onderzoeken, heeft de Commissaris-generaal, althans volgens verzoeker, de bewijsregels van de Geneefse Conventie naast zich neergelegd.
- 5.7. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het neergelegde geboortebewijs wel heeft onderzocht en vastgesteld: *“Van het door u voorgelegde geboortecertificaat op naam van X dat uitgegeven werd te Mogadishu dd. 1 januari 1980 kan het volgende gezegd worden. Ten eerste is het opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor beweerde dat uw volledige naam X luidde (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 9 oktober 2007, p. 2) hoewel uw geboortecertificaat meldt dat uw voornaam X is en uw familienaam X (zie voorgelegd geboortecertificaat in administratief dossier). Ten tweede bevat het door u voorgelegde geboortecertificaat enkele fouten tegen de Engelse taal (zie voorgelegd geboortecertificaat in administratief dossier).”* Deze conclusies worden niet genoegzaam weerlegt. De Engelse taalfouten daar gelaten, licht verzoeker niet toe waarom hij zich niet heeft aangemeld met zijn correcte naam, te meer daar hij geen identiteitsdocumenten neerlegde. Dit verzwakt enkel het bedrieglijke karakter van zijn asielaanvraag. Hoe dan ook moeten documenten ondersteund worden door geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu, en zoals reeds hoger aangegeven, geenszins het geval is.
- 5.8. Het middel is ongegrond.
6. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991.
- 6.1. Verzoeker meent dat de Commissaris-generaal niet voldoende motiveerde waarom haar de subsidiaire bescherming niet werd toegekend. Verzoeker stelt dat uit de beschikbare bronnen (Amnesty International en het reisadvies van het Belgische Ministerie voor Buitenlandse zaken) kan afgeleid worden dat er wel degelijk sprake is van *“veralgemeend, willekeurig geweld”* en dat zij *“een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”*.
- 6.2. Verzoeker roept een schending in *“van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”* Verzoeker meent dat hij *“bij een terugkeer naar Somalië een ernstig en reëel risico loopt om bloot te worden gesteld aan foltering en onmenselijke behandeling”*.
- 6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aantoont noch aannemelijk maakt. Verzoeker toont niet aan waar hij verbleef vooraleer in België asiel aan

te vragen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c) dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië. Zoals hoger geoordeeld voert verzoeker geen nuttige elementen aan op dit punt. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 136.692, 26 oktober 2004).

- 6.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006. De overige middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.
- 6.5. Het middel wordt verworpen.
7. In acht genomen wat voorafgaat, kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend en acht door:

mevr. K. DECLERCK,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. J. D'HAESE,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK.